θερος σὰν πουλί. Ἐκείνη, δεσμευμένη μὲ τὴν βαρειὰ τοῦ Ὑμεναίου ἁλυσσίδα.

Ὁ σύζυγος ἀπὼν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα, τὶς περισσότερες φορές.

Καὶ οἱ δύο ἀκουμποῦν εἰς τὸ κιγκλίδωμα τῆς γεφύρας. Δύσις ἡλίου. Μάτια ἀπλανῆ. Ψυχαὶ πλημμυρισμέναι ἀπὸ αἰσθήματα.

— Μ' ἀγαπᾶς, Ἱππόλυτε;...

— Ἂν σ' ἀγαπῶ, Ἀνριέττα!.. Ἡ καρδία μου...

Διπλοῦς ἀναστεναγμός : Διακοπή.

— Ἂν μὲ λησμονήσης...

— Νὰ σὲ λησμονήσω;...

— Ἂν μὲ λησμονήσης...

— Μὴ τὸ λέγης !

— Ἡ θάλασσα εἶνε πλατειά!..

— Ἀνριέττα!..

— Ἡ θάλασσα εἶνε πλατειά !

— Αἴ, τότε - ἀκούεις;—τότε ἀφοῦ εἶνε πλατειὰ θὰ δεχθῇ καὶ μένα εἰς τοὺς ὑγροὺς κόλπους της!..

Νέα διακοπή.

— Ἱππόλυτε!..

— Ἀνριέττα!..

— Βλέπεις ἐκείνη τὴν βαρκοῦλα ποῦ τραβᾶει πρὸς τὸν Κεράτιον :

— Τὴν βλέπω !

— Φαντάσου ἂν εἶνε μέσα...

— Ποιός ;

— Ὁ σύζυγός μου !

— Ἂν ἦτο μέσα!..

Καὶ ὁ Ἱππόλυτος ἐν στιγμῇ ποιητικοῦ ὀργασμοῦ εὑρεθεὶς, αὐτοσχεδίασε τὸν στίχον :

Οἱ δυό μας ἀπ' τὴν γέφυραν
ἐβλέπαμε τ' ἀκάτιον
ποῦ ἔφερε τὸν σύζυγον
βαθειὰ εἰς τὸν Κεράτιον !

Ὁ κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Βρίσκω τὸν ἥλιο σκοτεινὸ, μαῦρα σὰν πίσσα τ' ἄστρα,
Τὸ ρόδο ἄνθος ταπεινὸ, τὸ κρίνο δίχως χάρι,
Τῆς ἄνοιξις τὴ χλωρασιὰ κρύου χειμῶνα γύμνια,
Κάθε ἀτύχριτη ὁμορφιὰ ἀσύγκριτη ἀσχήμια.

Βρίσκω τὸ ἆσμα τ' ἀηδονιοῦ χωρὶς καμμιὰ ἁρμονία.
Κάθε ἀντίλαλο ἠχοῦ πικρὸ τοῦ γκιώνη κλᾶμμα,
Ὄνειρο πλάνο τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπη ψέμμα,
Τὸ μῖσος παντοδύναμο καὶ τὴ ζωή μου βάρος . . .

Βόλος **Α. Παπαγιάννης**

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 27 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΗ

ὁ κ. Νάζος ἐπὶ τέλους καὶ νὰ μᾶς εἰπῇ παστρικὰ καὶ ξάστερα γιατί τὸν ἔφερε ἐδῶ τὸν κ. Τρουφφιέ.

Ἐμεῖς ἔχομε πεποίθησιν ἀκράδαντον, στηριζομένην ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε δράσεως τοῦ κ. διευθυντοῦ τοῦ Ὠδείου, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐμελετήθη καλάπριν ἀποφασισθῇ, ἀφοῦ ὁ κ. Νάζος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους ἐκείνους ἀνθρώπους ποῦ κάμνουν πράγματα στὸ βρόντο γιὰ νὰ προκαλέσουν θόρυβον καὶ νὰ γεννήσουν σκάνδαλα.

Ἐμεῖς ἔχομεν καὶ τὴν διακηρύττομεν, τὴν πεποίθησίν μας αὐτήν, Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ μᾶς. Πρόκειται γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ τὸν πολὺν κόσμον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ χωνεύσῃ ὅτι καλλιτέχνης ἀγνοῶν τὴν γλῶσσαν μας καὶ ξένος καθολοκληρίαν πρὸς τὴν ψυχήν μας καὶ πρὸς τὸ γοῦστό μας, θὰ κατορθώσῃ, ὅσον μάγος καὶ μέγας κι' ἂν εἶνε νὰ μορφώσῃ ἠθοποιοὺς γιὰ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Ὁ κ. Νάζος περιμένει νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ δι' ἔργων τὸ θαῦμα αὐτό. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Ρωμαϊκὴ ἀνυπομονησία δὲν περιμένει τὰ ἔργα. Ἀπαιτεῖ ὡς ἀπαραίτητον πρόλογον τῶν ἔργων, τὰ λόγια. Καὶ ὁ κ. Νάζος πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν, πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ, διότι εἶναι ἄδικον, μέγα ἄδικον, νὰ διασύρεται τὸ Ὠδεῖον, ν' ἀμφισβητεῖται ἡ πανθομολογουμένη διοικητικὴ ἱκανότης τοῦ κ. Νάζου καὶ νὰ διακηρύττεται ὅτι ὁ κ. Τρουφφιὲ ἦλθεν ἐδῶ μόνον καὶ μόνον ὅπως δαπάναις τοῦ Ὠδείου θαυμάσῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ... ἀκούσῃ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Μὲ δύο λόγια τοῦ κ. Νάζου εἴμεθα ὑπερβέβαιοι πῶς ὅλα τὰ ἀπύλωτα στόματα θὰ βουβαθοῦν.

Φαντασθῆτε, ἀφοῦ εἶπαν ὅτι ἀπὸ κάποιον κύριον ποῦ μετέβη νὰ ἐγγραφῇ προχθὲς στὴν Δραματικὴν σχολὴν τοῦ Ὠδείου, ἐζητήθη ὡς μόνον προσὸν ἐγγραφῆς... ἡ γνῶσις τῆς Γαλλικῆς !

Η ΕΥΘΑΡΣΗΣ

τοῦ κ. Κρεστενίτη ἐπερώτησις ἠμποροῦσε, φρονοῦμεν, νὰ περάσῃ καὶ καθολοκληρίαν ἀπαρατήρητος.

Ὡμίλησεν ἀνειλαβῶς περὶ τῆς Βασιλείας ὁ κ. Κύθαρσής. Καὶ τί μ' αὐτό ; Αἱ σανίδες ἔπρεπε μόνον εἰς τοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους νὰ ἐπιδειχθοῦν καὶ νὰ δράσουν, ὄχι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ;

Διατρέχει, βλέπετε, τὸ Ἔθνος μας περίοδον σανιδοκρατίας, λόγοι δὲ, ὡς οἱ τοῦ κ. Κρεστενίτη, ὅσον εὔθαρσεῖς καὶ ἂν χαρακτηρίζωνται, δὲν πρέπει νὰ ξιπάζουν κανένα !

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ γλέντι δὲν θὰ σταματίσῃ ἕως ἐδῶ ! Ἀκόμη δὲν ὡμίλησεν ὁ κ. Λεβίσης, οὔτε οἱ ἄλλοι εὔθαρσεῖς.

Τί κρῖμα νὰ μὴ στείλῃ καὶ ὁ Βόλος εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος φιλελεύθερον ἀντιπρόσωπόν του!...

ΟΜΟΓΕΝΗΣ ΛΟΓΙΟΣ

ἐσχάτως ἐλθὼν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁμιλεῖ εἰς κάποιον σαλόνι περὶ ὅσων εἶδε κ' ἐμελέτησε στὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

— Καὶ θὰ τὰ γράψετε αὐτά ; τὸν ἐρωτᾷ μία κυρία.

— Πιθανόν !

— Ἑλληνιστί ;

— Βεβαιότατα !

— Τί κρῖμα ! Δὲν τὰ γράφετε Γαλλιστί... νὰ τὰ διαβήσουμε καὶ ἐμεῖς ;

Νὰ χρειάζωνται καὶ σχόλια, φίλτατε κ. Περ. Γιαννόπουλε ;

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οἱ νησιῶται ἔταζον μυστικῶς εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον καὶ τὴν Εὐαγγελίστριαν τῆς Τήνου λαμπάδας καὶ ἀφιερώματα, οἱ δὲ γενναιότεροι προσεπάθουν διὰ βεβιασμένων ἀστεϊσμῶν νὰ ἐπιδείξωσι ψυχραιμίαν καὶ ἀφοβίαν.

Αἱ κεραῖαι κατεβιβάσθησαν, αἱ ἀντλίαι ἡτοιμάσθησαν, τὰ πράγματα ἐστερεώθησαν καὶ οἱ σιδηροῖ καθέκται ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν ἀνοιγμάτων τῶν καθόδων.

Ἕκαστος τῶν ἀξιωματικῶν ἠσχολεῖτο στερεώνων τὸ μικρὸν οἰκοκυρεῖόν του, βιβλία, κομψοτεχνήματα, ἐνδύματα, εἰκόνας, ὅ,τι τέλος καλύπτει τοὺς στενοὺς τοίχους μιᾶς καμπίνας ναυτικοῦ.

Καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα τοῦ πλοίου ἐφαίνοντο προαισθανόμενα καὶ ὀσφραινόμενα εἰς τὸν ἀέρα κάτι τὸ τρομακτικὸν καὶ ἀσύνηθες.

Ὀλίγαι ὄρνιθες διαφυγοῦσαι ἔτρεξαν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑποφράγματος νὰ κρύψωσι τὰς κεφαλάς των εἰς τὰς πρώτας τυχούσας ὀπὰς καὶ ἡ γαλῆ τοῦ πλοίου ἠκούετο κάτωθεν μιαουρίζουσα νευρικῶς.

Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ μηχανοστασίου οἱ λέβητες ἤσθμαινον, οἱ κύλινδροι ἀνεκινοῦντο ἰλιγγιωδῶς καὶ ἡ ἕλιξ ἔπληττε μετὰ κλονισμοῦ τὰ κύματα προσπαθοῦσα νὰ προτρέξῃ τοῦ κινδύνου.

Ὁ Ὀρέστης εἶχε κατέλθει ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου του καὶ ἔμεινε πρὸ τοῦ μικροῦ γραφείου του μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Τί ἐσκέπτετο ; . . Τίποτε !

Εἰς τὴν γῆν ὅπου εἶχε γεννηθῇ, ἕνα γέροντα πατέρα εἶχε μόνον, ὅστις δὲν εἶχε ἢ μόνον αὐτόν.

Ἐν τούτοις ἐξεπλάγη ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ κινδύνου δὲν εὕρισκε ἄλλην ἀνάμνησιν καὶ ἄλλην συγκίνησιν, ἢ τῆς μακρυνῆς φίλης του.

Ἔλαβε ἀνὰ χεῖρας τὰ δελτάριά της, τὰ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν, καὶ τ' ἀνέγνωσε πάλιν. εἶτα δὲ ἀπηυχολημένος καὶ ρεμβάζων, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τυφῶνος !

* *
*

Εἶνε γνωστὴ ἡ παρατεταμένη αὐτὴ γαλήνη ἥτις προηγεῖται τῶν κυκλώνων εἰς τοὺς ὠκεανούς.

Ὡσεὶ κάτι νὰ τρομάζῃ τὴν φύσιν, ὁ ἀὴρ παύει νὰ πνέῃ, ἡ θάλασσα ἀκινητεῖ, τὰ πτηνὰ φεύγουν ἔντρομα, τὰ ζῶα τρέχουν νὰ κρυφθοῦν, καὶ πᾶσα ἔμψυχος ζωὴ πάσχει ἐκ τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ τῆς νεκρᾶς γαλήνης.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πρωτοταξείδων ναυτῶν ὅλα ταῦτα ἐφαίνοντο ἀσήμαντα, ἡ σχετικὴ γαλήνη τοὺς ἐνεθάρρυνε καὶ ἤρχισαν ἀττεζόμενοι ἐπὶ τοῦ κινδύνου καὶ συζητοῦντες κατὰ μικροὺς ὁμίλους ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς πρώρας.

Ἐν τούτοις βαθμηδὸν ὁ σάλος ἤγειρεν ἀνυπόφορος, τὰ κύματα ἠνορθοῦντο ὀγκώδη καὶ ἔφευγον εἰς τὸν ὁρίζοντα ταχύτατα, πελώρια δὲ μαῦρα νέφη παρήρχοντο ὡς διωκόμενα ὑπὸ ἀοράτου φρίκης ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ.

Πνοὴ παγεροῦ τρόμου διέδραμεν ἀίφνης τὴν ἀτμοσφαῖραν, ριπαὶ αἰφνίδιαι συνετάραξαν τὸ σύμπαν καὶ μία μακρυνὴ καταχθόνιος βοὴ ἠκούσθη φθάνουσα καὶ διασπειρομένη εἰς τὸ κενόν.

Ἦτο ὁ Θάνατος ὅστις ὠμίλει.

Ἀστραπαίως ὁ οὐρανὸς εἶχε καλυφθῇ καὶ σκοτισθῇ ἐντελῶς, τὰ κύματα ἀνηγέρθησαν λυσσαλέα καὶ βρονταὶ μακρυναὶ ἤρχισαν ἀδιακόπως κλονοῦσαι τὸν ἀέρα.

Πελιδναὶ λάμψεις καὶ ἀστραπαὶ ἐκτάκτων σχηματισμῶν ἐπέχυσαν τὴν νεκρικὴν λάμψιν των φωτίζουσαι πενθίμως τοὺς ἐξαρτισμοὺς καὶ τὰς φοβερὰς κοιλότητας τῶν ἀνοιγομένων βαράθρων, τὸ δὲ πλοῖον ἠνορθοῦτο καὶ κατέπιπτε ἀντιπαλαῖον ἀπελπιστικῶς καὶ τρίζον εἰς ὅλους τοὺς ἁρμούς του.